

η Παρέα μας

Διμηνιαία σχολική εφημερίδα του Γυμνασίου Τουρλωτής - Αριθμός φύλλου 58 (Φεβρουάριος 2016)

Θα μας βρείτε και στο Internet στη διεύθυνση : <http://gym-tourl.las.sch.gr>

Το ετήσιο πάρτι του σχολείου μας

Το πάρτι του σχολείου μας έγινε και φέτος στις 16 Ιανουαρίου, γιατί αδειάσαμε και πάλι το ταμείο του Συλλόγου Γονέων και Κηδεμόνων με τις εργασίες για την ηχομόνωση της αίθουσας γυμναστηρίου και υπήρχε ανάγκη να μαζέψουμε πάλι χρήματα. Και βέβαια, γιατί ήταν μια ευκαιρία να μαζευτούμε και να διασκεδάσουμε όλοι μαζί, αφού ο χειμώνας δεν μας προσφέρει τακτικά αυτή τη δυνατότητα. Ήταν η πρώτη εκδήλωση του καινούριου Δ.Σ. του Συλλόγου, του οποίου πρόεδρος είναι η μαμά μου, η Γιάννα Βοβατζάκη.

Το πάρτι κατά γενική ομολογία ήταν πολύ ωραίο και ήρθε πολύς κόσμος. Για τη μαμά μου ήταν μια ξεχωριστή νύχτα, γιατί όπως μου είπε αφοσιώθηκε πάρα πολύ, για να οργανώσει τη γιορτή και κουράστηκε αρκετά, όπως και όλο το Δ.Σ., αλλά ο κόπος της ευτυχώς δεν πήγε χαμένος. Για μένα ήταν πάντως λίγο βαρετό το βράδυ, γιατί δεν είχα τι να κάνω κι η μαμά μου είχε αρκετή δουλειά, έτσι ώστε όποτε πήγαινα να της μιλήσω ήταν 'μες στην τσίτα' και ή δε μου μιλούσε ή μου μιλούσε με γρήγορο ρυθμό και εκνευρισμένα και κατάλαβα πως ζοριζόταν πολύ, οπότε τελικά την άφησα ήσυχη.

Στη γιορτή ψήσαμε σουβλάκια, πατάτες, προσφέραμε τζατζίκι, ποτά και άλλα διάφορα. Είχαμε και ζωντανή μουσική. Για τις ανάγκες του σχολείου μας παίξανε αφιλοκεδώς: ο Δημήτρης Μπετινής, οι αδερφοί Πετράκη και η Νίκη Εγγλεζάκη. Επίσης είχαμε λαχνούς με πολλά δώρα που δώσανε γονείς, φίλοι κι επιχειρηματίες της περιοχής.

Ένα μεγάλο ευχαριστώ σε όλους όσους βοήθησαν με κάθε τρόπο, είτε με εθελοντική εργασία είτε με προσφορά, καθώς και σε όσους ήρθαν και γιόρτασαν μαζί μας και ήταν πολλοί!! Ένα μπράβο επίσης στους μάγειρες της βραδιάς, που είχαν τόσο κουράγιο κι υπομονή, καθώς και στους ακούραστους σερβιτόρους, που έτρεχαν ως τις πρώτες πρωινές ώρες, αλλά βρήκαν το κουράγιο να ρίξουν και τις γυροβολιές τους στο χορό! Να είναι όλοι καλά κι εμείς ...να τους ταλαιπωρούμε!

Κωνσταντίνα Καψάλη, Τουρλωτή, Α' τάξη

- 300 € από τα έσοδα μας έδωσε ήδη την επόμενη του πάρτι ο Σύλλογος για την επισκευή των υπολογιστών μας **ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ!!!!**

Αγαπητοί μας αναγνώστες,

Κλείνουμε γρήγορα αυτό το τεύχος γιατί ετοιμαζόμαστε για εκδρομή: στο Κ.Π.Ε. Ανωγείων στα τέλη του Φλεβάρη. Έτσι πολλά άρθρα των παιδιών που δεν ετοιμάστηκαν εγκαίρως δυστυχώς έμειναν εκτός. Αυτά και πληροφορίες για το ταξίδι μας στο τεύχος Απριλίου!

Στο τεύχος αυτό θα βρείτε:

- Τη συνέντευξη του Μανώλη Χριστοδουλάκη από την Τουρλωτή (σελ. 2-3)
- Το άρθρο της Ανδρονίκης για τη συλλογή γραμματοσήμων της (σελ. 3)
- Τη συνέντευξη των αδερφών Πετράκη (σελ. 4-5)
- Για τη συνήθειά μας να πίνουμε τσάι στο σχολείο διαβάζοντας ή γράφοντας (σελ. 6)
- Στη στήλη «Γνωρίζοντας τον τόπο μας» αφιέρωμα στη Λάστρο (σελ. 6-7)
- Εκδήλωση για τα νησιά Γκαλαπάγκος (σελ. 8)
- Όταν τα παιδιά μας εκτελούν χρέη κυλικείου (σελ. 8)
- Τα κορίτσια της ενόργανης μας λένε για την εμπειρία τους (σελ. 9)
- Ο Λαμπράκης και ο αυτοσχέδιος αργαλειός του (σελ. 10)
- Η Χριστίνα μιλά για το ταξίδι της Θείας της στην Αμερική (σελ. 11)
- Τα παιδιά της Α' τάξης εκφράζουν τις απόψεις τους για την ομορφιά (σελ. 12)

Ευχαριστήριο

Η Διευθύντρια του Δημοτικού Σχολείου Σφάκας, Συντυχάκη Δέσποινα, η Προϊσταμένη του Νηπιαγωγείου, Γόνη Πελαγία, ο Σύλλογος Διδασκόντων και οι μαθητές, ευχαριστούν θερμά το Σύλλογο Γονέων και Κηδεμόνων για την αγορά ενός Laptop προς το σχολείο μας, καθώς και τον Πολιτιστικό Σύλλογο Σφάκας για την αγορά πετρελαίου. Θερμά ευχαριστώ για την ευαισθητοποίηση των παραπάνω φορέων.

4/Θ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΚΑΙ ΝΗΠΙΑΓΩΓΕΙΟ ΣΦΑΚΑΣ

Μανώλης Χριστοδουλάκης ένας βιολάτορας από τα παλιά

Στις 25 Ιανουαρίου το απογευματάκι πήγαμε να πάρουμε συνέντευξη από τον κύριο Εμμανουήλ Χριστοδουλάκη που μένει στην Τουρλωτή. Και του κάναμε τις παρακάτω ερωτήσεις:

Πως σας λένε και πότε γεννηθήκατε;

Με λένε Εμμανουήλ Χριστοδουλάκη. Γεννήθηκα το 1934 στην Τουρλωτή.

Με τι ασχοληθήκατε στη ζωή σας;

Ασχολήθηκα επαγγελματικά με οικοδομικές εργασίες και βέβαια με το ράβδισμα, τις ελιές, αλλά ερασιτεχνικά με πολλά άλλα: με το βιολί και την ξυλουργική.

Εκτός εσάς άλλος από την οικογένεια σας ήξερε να παίζει κάποιο μουσικό όργανο;

Όχι κανένας άλλος από την οικογένεια μου δεν ήξερε να παίζει κανένα μουσικό όργανο παρά μόνο εγώ!

Τότε πώς μάθατε; Σπουδάσατε την τέχνη του βιολιού;

Επαιζα βιολί από μόνος μου, αλλά δεν είχα πάει να σπουδάσω. Τότε δεν είχαμε την ευκαιρία, αλλά ακούγοντας τη μουσική και βλέποντας από μικρός πως έπαιζαν οι άλλοι, έμαθα κι εγώ να παίζω. Είμαι αυτοδίδακτος δηλαδή. Επειδή μάλιστα δεν μας άφηναν τότε μικρά παιδιά να πηγαίνουμε στα καφενεία, καθόμουνα απ' έξω και έστηνα αυτί. Μετά πήγαινα και προσπαθούσα μόνος μου να παίζω όσα άκουγα.

Πότε είχατε αρχίσει να ασχολείστε;

Το 1947, όταν ήμουν 13-14 χρονών. Δεν είχα δικό μου βιολί. Δούλευα για να το δανείζομαι από μια κυρία. Το πρώτο μου βιολί το πήρα φαντάρος!

(εδώ η γυναίκα του, η κυρία Μαρία επεμβαίνει, για να θυμίσει ότι είχε μαζέψει η ίδια τα χρήματα και του τα 'στειλε, γιατί ήξερε την αγάπη του για τη μουσική και τον στήριζε. Παντρεύτηκαν πολύ μικροί, όπως διαπιστώσαμε και είναι αγαπημένοι ως τώρα)

Ο κύριος Μανώλης Χριστοδουλάκης
με το βιολί του

Τα κορίτσια περιεργάζονται τη
μπαλαλάικα

Τι τραγούδια ξέρατε να παίζετε;

Μπορώ να παίζω πολλά τραγούδια και κρητικά –γιατί τότες τα κρητικά τα παίζαμε εδώ στην ανατολική Κρήτη με το βιολί και όχι με τη λύρα–, αλλά και όλους τους ευρωπαϊκούς χορούς, που μας άρεσαν να χορεύουμε τότε, όπως βαλς, ταγκό, φοξ.

(Τότε ο κύριος Μανώλης μας έφερε το βιολί του, το άνοιξε από τη θήκη του με προσοχή και τρυφερότητα θα έλεγες κι άρχισε να μας παίζει διάφορους σκοπούς και κρητικούς, αλλά μετά από παράκληση της κυρίας μας και τους ευρωπαϊκούς, για να ακούσουμε κι εμείς που δεν τους ξέραμε. Επειτα μας περιέγραψε και το όργανο: είναι φτιαγμένο από ξύλο, έχει τέσσερις χορδές και δοξάρι)

Εκτός από το βιολί ασχοληθήκατε και με άλλο μουσικό όργανο;

Ασχολήθηκα με το μαντολίνο και την κιθάρα και το μπαγλαμαδάκι. Έχω και μια μπαλαλαίκα, που μου την έφερε δώρο ένας φίλος μου, που πήγε στη Ρωσία, γιατί ήξερε την αγάπη μου για τη μουσική.

(τότε η κυρία Μαρία έφερε και την μπαλαλαίκα, για να τη δούμε εμείς τα παιδιά και ο κύριος Μανώλης την 'γρατζούνησε λίγο, για να δούμε τι ήχο βγάζει)

Παίζατε να σας ακούει κι ο κόσμος;

Βέβαια! Ήμουν ένας από τους βιολάτορες της Τουρλωτής. Επαιζα στις γιορτές του χωριού μου, αλλά και στα άλλα χωριά. Τότε γινότανε συχνά γιορτές και πανηγύρια –ο κόσμος δεν είχε άλλες διασκέδασεις και καθόμαστε οι οργανοπαίκτες στο κέντρο και γύρω-γύρω χόρευαν σε κύκλο στα κρητικά ή σε ζευγάρια στα ευρωπαϊκά.

Αυτά μας είπε ο κύριος Μανώλης και μετά πήγαμε μαζί σε μια αποθηκούλα που έχει στην άκρη του χωριού με ωραία θέα και μας έδειξε το 'εργαστήριό' του, γιατί κι αυτός, όπως κι ο αδερφός του, ο παπα-Γιώργης, ασχολούνται πολύ με κατασκευές κι έχουνε ένα χώρο σαν εργαστήριο, για να περνάνε την ώρα τους δημιουργικά. Εκεί ο κυρ Μανώλης κατασκευάζει μπαστούνες και κρεμάστρες. Φεύγοντας χάρισε στην καθηγήτριά μας δυο μπαστούνες, για να περπατά στα βουνά και μια κρεμάστρα. Εδώ να πούμε ότι ο κύριος Μανώλης προσφέρει πάντα μπαστούνες σαν δώρα στο παζάρι στη γιορτή του σχολείου μας και όπου αλλού χρειαστεί. Στη συνέχεια τον ευχαριστήσαμε και τον αποδεσμεύσαμε, για να πάει στο καφενείο, που τον περίμεναν οι φίλοι του, όπως κάθε βράδυ, και γυρίσαμε να κάτσουμε λίγο με την κυρία Μαρία, που μας είχε ετοιμάσει πορτοκαλάδα, καφέ και βουτήματα.

Τους ευχαριστούμε πολύ και τους δυο για τη φιλοξενία τους και τους ευχόμαστε να είναι πάντα καλά.

Κατά τη δικιά μου άποψη μου φαίνεται λίγο δύσκολο το βιολί, παρόλο που φαίνεται από την εμφάνιση του πως είναι έτσι απλό όργανο, στην ουσία δεν είναι.

Στεφανία Ιορδάνοβα, Τουρλωτή, Α' τάξη
(συνέντευξη, κείμενο κι επεξεργασία του στον Η/Υ)

Τα παλιά γραμματόσημα

Παλιά τα γραμματόσημα τα χρησιμοποιούσαν πάρα πολύ. Και ο λόγος ο οποίος τα χρησιμοποιούσαν τόσο πολύ, είναι ότι παλιά, πάρα πολύ παλιά, που δεν υπήρχαν τηλέφωνα, για να επικοινωνήσουν με κάποιους, ούτε e-mail, ούτε facebook, έστελναν γράμματα ή πήγαιναν και τους έβρισκαν από κοντά, όταν μπορούσαν. Και για να στείλουν γράμματα χρειαζόταν γραμματόσημα και τα γραμματόσημα τα αγόραζε κανείς από το ταχυδρομείο. Και τότε δεν είναι όπως στις μέρες μας που πρέπει να βάζεις ένα γραμματόσημο που κάνει 0,70 ευρώ. Τότε έβαζες πολλά 7-8 μπορεί και 9, απ' ότι θυμάται ο παππούς μου, που έστελνε και αυτός γράμματα. Και το ένα γραμματόσημο κόστιζε 20 -30 δραχμές ή λίρες ή ό,τι νόμισμα είχαν. Επίσης αν ήθελες να στείλεις κάπου μακριά γράμμα έπρεπε να βάλεις πολλά γραμματόσημα, ενώ αν έπρεπε να το στείλεις κάπου κοντά έπρεπε να βάλεις λίγα 3-4 άντε 5!

Και επειδή παλιά για τους ανθρώπους ήταν κάτι σπουδαίο, πολύτιμο θα έλεγα, κάποιοι άρχισαν να τα μαζεύουν και να κάνουν συλλογές. Όσο πιο πολλά είχες τόσο πιο πολλά γράμματα είχες λάβει –κι ήταν αυτό, αν το σκεφτείς, σα να έχεις πολλά like! Μερικά από αυτά είχανε και πολύ μεγάλη αξία, όσο πιο σπάνια ή πιο παλιά ήταν. Όποιος πουλούσε σπάνια γραμματόσημα έβγαζε πολλά λεφτά. Για την ακρίβεια δραχμές ή λίρες. Τα παλιά γραμματόσημα δεν είναι όπως τα σημερινά. Παλιά είχαν διάφορα πάνω όπως τα αθλήματα που έκαναν ή λαϊκές φορεσιές ή απεικονίσεις από τα αγγεία ή τις τοιχογραφίες των αρχαίων κ.α. Έχω κι εγώ μια συλλογή από παλιά γραμματόσημα, όχι πολύ μεγάλη, αλλά μ' αρέσει να κάθομαι και να τα παρατηρώ και να σκέφτομαι τα ταξίδια που έχουν κάνει.

Ανδρονίκη Μαστοράκη, Μόχλος, Α' τάξη (κείμενο κι επεξεργασία του στον Η/Υ)

Αδερφοί Πετράκη, οι τροβαδούροι του Μόχλους

Σε αυτό το άρθρο θα γνωρίσουμε δυο ερασιτέχνες μουσικούς της περιοχής μας, τα αδέρφια Γιώργο και Γιάννη

Πετράκη από τη Σφάκα, που μένουν τώρα στο Μόχλος. Ο Γιώργος απασχολείται στην οικογενειακή ταβέρνα που διαθέτει εκεί, ενώ ο Γιάννης ασχολείται με τον τουρισμό διοργανώνοντας εκδρομές με μηχανές ή με τζιπ ή με γκρουπ περιπατητών με τους οποίους γυρίζει τα βουνά της Κρήτης. Τα δύο αδέρφια παίζουν συχνά κιθάρα στις παρέες τους ή σε οικογενειακές γιορτές, όμως πολλές φορές υποστηρίζουν αφιλοκερδώς με τη μουσική τους

κάποιες τοπικές εκδηλώσεις συλλόγων της περιοχής μας, όπως έκαναν και για το σχολείο μας πρόσφατα! Για να δούμε τι μας είπαν στη συνέντευξη που τους πήραμε:

Μάθατε μόνοι σας κιθάρα ή σας έμαθε κάποιος άλλος και από ποιους επηρεαστήκατε;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Μου έμαθε ο πατέρας μου. Αυτός έπαιζε κιθάρα ακομπανιαμέντο σε κρητικά και σιγά-σιγά έμαθε και σε μένα να ακομπανιάρω σε κοντυλιές. Μετά έμαθα να παίζω και μερικά τραγούδια και από εκεί και πέρα συνέχισα να μαθαίνω μόνος μου. Το ότι έπαιζε ο πατέρας μου εννοείται ότι με επηρέασε πολύ. Στο σπίτι μας κάναμε αρκετές παρέες με φίλους και γνωστούς με τραγούδι και μουσική. Μου άρεσαν οι παρέες, μου άρεσαν και τα τραγούδια!

ΓΙΑΝΝΗΣ: Εμένα μου έμαθε ...ο αδερφός μου! Γενικά ήμασταν 'μουσική' οικογένεια. Έπαιζε ο πατέρας μου, έπαιζε κι ο αδερφός μου, ε, δε θα μάθαινα κι εγώ;

Σε ποια ηλικία ξεκινήσατε;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Δε θυμάμαι ακριβώς. Πρέπει να ήμουν οκτώ με δέκα χρονών, μπορεί και παραπάνω.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Κι εγώ δε θυμάμαι καλά. Εκεί γύρω στα δέκα.

Τι είδος μουσικής σας αρέσει να παίζετε;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ξέρω τραγούδια από όλα τα είδη, αλλά πάντα ελληνικά. Μου αρέσει η ελληνική μουσική.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Εμένα μ' αρέσει περισσότερο το έντεχνο-ροκ, και ξένο, αλλά πιο πολύ ελληνικό. Παίζω και λίγο ελαφρολαϊκό, αλλά πιο πολύ προτιμώ το έντεχνο.

Τι το ιδιαίτερο έχει αυτό το όργανο, η κιθάρα, και σας αρέσει; Υπάρχει κάποιο άλλο μουσικό όργανο που ξέρετε ή θα θέλατε να ξέρετε;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Το καλό που έχει η κιθάρα είναι ότι μπορείς να την έχεις πάντα μαζί σου και ότι μπορεί να σταθεί και μόνη της και να στηρίξει μουσικά μια παρέα -αν και είναι καλύτερο να συνοδεύεται και από άλλα όργανα- και μ' αρέσει γενικά ο ήχος της. Αυτά τα έχει και το ακορντεόν, είναι κι αυτό ένα όργανο της παρέας και μερικές φορές και καλύτερο και πάντα ήθελα να μάθω, όπως και βιολί, αλλά δυστυχώς ποτέ δεν ασχολήθηκα. Τώρα τελευταία όμως μαθαίνω λίγο μαντολίνο που μου αρέσει επίσης!

ΓΙΑΝΝΗΣ: Η κιθάρα σαν μουσικό όργανο είναι εύκολη στη μεταφορά και μπορείς να πεις πολλά και διαφορετικά τραγούδια με αυτήν. Γενικά μ' αρέσει ακουστικά. Θα 'θελα πάντως κι εγώ να ξέρω βιολί κι ακορντεόν.

Πώς αισθανθήκατε όταν παίξατε πρώτη φορά μπροστά σε κόσμο;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Επειδή δεν είμαστε επαγγελματίες, ούτε εγώ ούτε ο αδερφός μου, σίγουρα έχουμε τρακ, όταν παίζουμε μπροστά σε κόσμο κι επίσης δεν είναι καθόλου εύκολο να παίζεις με μικρόφωνο και ηχεία.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Βασικά την πρώτη φορά ντρεπόμουν, αλλά από την άλλη ήμουν κάπως περήφανος, που με άκουγε ο κόσμος και τους άρεσε αυτό που ακούγανε από μένα.

Σας βοήθησε στη ζωή σας που ξέρετε και παίζετε μουσική;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Νομίζω ότι με βοήθησε πάρα πολύ ακόμα και επαγγελματικά στην ταβέρνα, αλλά και κοινωνικά, επειδή με τη μουσική ανεβάζεις την κοινωνική σου αποδοχή.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Ναι, κι εμένα με έχει βοηθήσει αρκετές φορές στη ζωή μου.

Είναι δύσκολο να μάθει κάποιος ένα μουσικό όργανο;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Δύσκολο δε θα το 'λεγα, απλώς θέλει λίγο 'στρώσιμο'.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Δύσκολα είναι βέβαια, γιατί θέλει δουλειά. Όμως απ' την άλλη όλα τα πράγματα δε θέλουν δουλειά;

Με ποιους άλλους σας αρέσει να παίζετε;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Σίγουρα μου αρέσει να παίζω με τον αδερφό μου, γιατί ξέρουμε ο ένας τον άλλο κι αυτό το κάνει πιο εύκολο, αλλά παίζω και με άλλους.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Συνήθως παίζω με τον αδερφό μου και με άλλους φίλους από την περιοχή, αλλά φυσικά θα ήθελα να παίζω με ένα από τα μεγάλα ονόματα της ελληνικής μουσικής που θαυμάζω.

Θα θέλατε τα παιδιά σας να ασχοληθούν με τη μουσική;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Φυσικά και θα ήθελα, γιατί η μουσική είναι κάτι γενικά καλό!

ΓΙΑΝΝΗΣ: Εννοείται θα το ήθελα πάρα πολύ!

Μάνος Πετράκης, Μόχλος, Α' τάξη (συνέντευξη και κείμενο)

**Επειδή ο συντάκτης του άρθρου είναι ντροπαλός και μετριοφρονas και δεν θέλει να μιλήσει ευθέως, χρειάστηκε να πάρουμε και στον ίδιο συμπληρωματική συνέντευξη:*

Πώς νιώθεις όταν ο μπαμπάς κι ο θείος σου παίζουν για το κοινό; Νιώθω περήφανος!

Θα 'θελες να παίζεις έτσι κι εσύ; Όχι!!!

Δεν ασχολείσαι δηλαδή με τη μουσική; Και βέβαια, παίζω κιθάρα και θέλω να μάθω και βιολί.

Ποιος σε έμαθε; Αρχικά ο πατέρας μου, αλλά και μόνος μου μαθαίνω.

Τι παίζεις στην κιθάρα; Ροκ!

Άρα συνεχίζεις την οικογενειακή παράδοση!μμμμμμ!

«ΒΙΒΛΙΟ, ΤΣΑΪ ΚΑΙ ...ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΗ»

Κάθε Πέμπτη στα σχολείο μας, την έκτη ώρα, η πρώτη και η δεύτερα τάξη, μαζευόμαστε στην αίθουσα της πρώτης και κάνουμε διαφορετικές εργασίες ή διαβάζουμε βιβλία ή γράφουμε εκθέσεις ανά τάξη. Η κυρία μας, η Μαρία, ενώ μας επιβλέπει, μας κάνει τσάι από βότανα με ντόπιο μέλι και μας αλείφει σπιτική μαρμελάδα σε ψωμί. Κάθε παιδί φέρνει την κούπα του, όμως όποια παιδιά δεν έχουν κούπα παίρνουν μία κούπα του σχολείου.

Στην αρχή μας έφερνε η κυρία μαρμελάδα δικιά της. Μετά όμως άρχισαν να μας δίνουν κάποιες μαμάδες, σε βαζάκια. Από μαρμελάδες έχουμε δοκιμάσει ως τώρα ακτινίδιο (της Λίτσας, μαμάς του Λαμπράκη), μήλο, ρόδι και κυδώνι (της Φωτεινής, της μαμάς του Σταματάκη, που μας έφερε κι ένα βαζάκι μέλι), μπουρνέλα (της κυρίας μας). Στη συνέχεια ομάδες, αλλά κυρίως τα κορίτσια της πρώτης πάντα, αναλαμβάνουν να πλύνουν τα ποτήρια και τα πιάτα, τα οποία έχουμε χρησιμοποιήσει. Οι μαρμελάδες και το τσάι, αλλά και το μέλι, είναι όλα ντόπια και σπιτικά. Και βέβαια είναι όλα τους πολύ υγιεινά και νόστιμα. Πάντα όλα τα παιδιά πίνουν όλο το τσάι και τρώνε όλο το ψωμί με την μαρμελάδα -και το λέω αυτό, γιατί ποτέ δεν έχω δει μαρμελάδα στα σκουπίδια ή ποτήρι με τσάι- ακόμα κι αυτά που κάνουνε τα δύσκολα.

Σε εμάς τα παιδιά αρέσει πολύ αυτή η ώρα, γιατί κάνουμε κάπως διαφορετικά το μάθημα, σιωπηρά, αλλά και γιατί μαζευόμαστε όλοι μαζί και περνάμε μια ευχάριστη ώρα και θα θέλαμε να υπάρχουν και άλλες τέτοιες ώρες σε κάθε εβδομάδα.

Φυσικά θα ήθελα και εγώ η ίδια να ευχαριστήσω όλες τις μαμάδες, οι οποίες μας δίνουν τόσο νόστιμες μαρμελάδες. Βέβαια λέω το ευχαριστώ και εκ μέρους των συμμαθητών και συμμαθητριών μου για την βοήθειά τους αυτή.

**Σπυριδούλα Δημητρίου, Τουρλωτή, Α' τάξη
(κείμενο κι επεξεργασία του στον Η/Υ)**

ΓΝΩΡΙΖΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΤΟΠΟ ΜΑΣ

Οδοιπορικό στη Λάστρο

Την Κυριακή 7 Φεβρουαρίου ο Ορειβατικός Σύλλογος Αγίου Νικολάου πραγματοποίησε εκδρομή στην περιοχή της Λάστρου και μας άφησαν μετά χαράς να περπατήσουμε μαζί τους. Έτσι πήγαμε κι εμείς μια ομάδα από το σχολείο μας: ο Γιώργος Ζαχαράκης, ο Γιώργος Σταματάκης, η Χριστίνα Μετζογιαννάκη κι εγώ (Ιβάν Ιβάνοβ) κι επίσης η κυρία Μετζογιαννάκη και η Μαρία, η μαμά του Ζαχαράκη, καθώς και η κυρία Αν Σμιθ, που μένει στη Σφάκα.

Συναντηθήκαμε στην πλατεία της Λάστρου με το γκρουπ από τον Άγιο και στις 9:00 η ώρα άρχισε η κυκλική πεζοπορία (στην πραγματικότητα δύο κυκλικές πεζοπορίες). Κυκλική πεζοπορία σημαίνει μπήκαμε από το ένα μέρος και βγήκαμε στο ίδιο, αλλά από άλλο μονοπάτι. Κράτησε όλη η διαδρομή 4 ώρες περίπου (2 και 2 για κάθε διαδρομή).

Στην πρώτη διαδρομή περάσαμε από το χωριό και πήγαμε προς το νεκροταφείο. Στο δρόμο συναντήσαμε το παλιό «Χάνι» και κατευθυνθήκαμε από ένα χωματόδρομο που οδηγούσε χαμηλά προς τον 'ποταμό' ...που έμοιαζε σαν φαράγγι. Μετά ανηφορίσαμε πάλι προς την απέναντι πλαγιά και φτάσαμε στην εκκλησία της Παναγίας της Μυρτιδιώτισσας. Εκεί ξεκουραστήκαμε για κανένα τέταρτο, για να φάμε και να πιούμε κάτι και μετά ξεκινήσαμε από άλλη κατεύθυνση, για να γυρίσουμε στο χωριό. Το εκκλησάκι ήταν σε πολύ ωραίο μέρος με νερά, στέρνες και βρύσες και βέβαια μυρτιές.

Στη δεύτερη διαδρομή ξεκινήσαμε πάλι από το χωριό, περάσαμε τον κεντρικό δρόμο και κατευθυνθήκαμε προς το βουνό. Ανεβήκαμε μια ανηφορική, κάπως κουραστική διαδρομή, όπου κόψαμε και αμανούσα, ώσπου φτάσαμε στην πολύ όμορφη εκκλησία του Αγίου Ιωάννη του Θεολόγου στο Καμάρι. Το εκκλησάκι σα να ήταν 'σφηνωμένο' στο βράχο, ενώ γύρω είχε ψηλά δέντρα (βελανιδιές) σαν δάσος. Εκεί καθίσαμε λίγο και πήραμε μια αναμνηστική φωτογραφία όλοι μαζί και μετά γυρίσαμε από άλλο κατηφορικό μονοπάτι στη Λάστρο.

Ήταν μια από τις καλύτερές μου Κυριακές! Η διαδρομή ήταν όμορφη, περίεργη και με ποικιλία. ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ!! Θα ήθελα πολύ να ξαναπάω με τον Ορειβατικό!

Ιβάν Ιβάνοβ, Τουρλωτή, Γ' τάξη

**ομαδική φωτογραφία στο εκκλησάκι του Αγίου Ιωάννη του Θεολόγου δανεισμένη από το site του Ορειβατικού Συλλόγου Αγίου Νικολάου, που δημοσιεύτηκε και στην εφημερίδα Ανατολή! Η ομάδα του Γυμνασίου Τουρλωτής εικονίζεται σε απαρτία στα δεξιά!*

Ένας θρύλος από τη Λάστρο

Σ' αυτό το άρθρο θα σας γράψω για τον 'Αγιασμένο της Λάστρου', όπως τον έχει ονομάσει ο Αλέκος Σακκαδονικολάκης σε μαντινιάδες που έχει γράψει και που μου τις έδωσε να τις διαβάσω και τον ευχαριστώ πολύ.

Στους πρόποδες του βουνού Σπαθιού βρίσκεται «του σκοτωμένου το μνήμα». Στην πραγματικότητα δεν υπάρχει μνήμα, απλά ένα εικονοστάσι, όπου ο καθένας ανάβει το καντήλι, όταν περνάει. Η ιστορία του τόπου αυτού είναι κάπως έτσι:

Περίπου στα 1850 ίσως και παλιότερα στη Λάστρο ζούσαν μαζί με τους ντόπιους και Τούρκοι. Μια μέρα ο Κερίμ Αγάς, ένας τούρκος κυνηγός, πάει και βρίσκει τον καημένο τον Μανώλη και του ζητάει να πάνε μαζί για κυνήγι, μια που ήξερε ότι ήταν πολύ καλός κυνηγός. Πήραν λοιπόν τους σκύλους, που είχε το Μανωλιό και ξεκίνησαν για το κυνήγι στους πρόποδες του βουνού Σπαθί.

Βγάζουν λοιπόν οι σκύλοι τον πρώτο λαγό, του παίζει ο Μανωλιός, ο Κερίμ Αγάς τίποτα! Περνά ο δεύτερος, το ίδιο! Βρίσκουν άλλους δυο, το ίδιο! Ο Τούρκος ήταν νευριασμένος, γιατί ο Μανώλης είχε σκοτώσει όλους τους λαγούς και αυτός δεν είχε καταφέρει να σκοτώσει κανέναν. Τον βλέπει λοιπόν ο Μανώλης τον Τούρκο να είναι έξαλλος και λέει: «Μη στεναχωριέσαι, Κερίμ Αγά, τους λαγούς θα τους μοιράσουμε ίσα». Βγάζει λοιπόν ο Μανώλης τους λαγούς από το σακούλι και μια που ήταν πέντε, δίνει τους τέσσερις στον Αγά και κρατίζει τον ένα, επειδή τον έβλεπε που ήταν νευριασμένος. Ξεκινούν λοιπόν για το δρόμο της επιστροφής και του λέει ο Αγάς: «Θα πηγαίνεις εσύ μπροστά, Μανώλη, και εγώ από πίσω». Και μόλις ο Μανώλης είχε προχωρήσει ένα μέτρο μπροστά, σηκώνει ο Τούρκος το τουφέκι του και του παίζει πισώπλατα και τον σκοτώνει. Μετά γύρισε στο χωριό και είπε στους χωριανούς του ότι έπεσε και εκπυρσοκρότησε το όπλο του και τον σκότωσε. Δεν πέρασαν όμως οκτώ μέρες και περνώντας ο Τούρκος από το ίδιο σημείο, πέθανε κι αυτός.

Στην Παναγία τη Μυρτιδιώτισσα

Στο Καμάρι

Στου Γερωνυμάκη το Χάνι

Από τη μέρα που σκοτώθηκε ο Μανώλης, οι βοσκοί έλεγαν ότι τα βράδια που περνούσαν από αυτό το σημείο, έβλεπαν ένα κεράκι να ανάβει και άρωμα και λιβάνι να βγαίνει από αυτό το σημείο. Σήμερα στο σημείο που είναι θαμμένος ο Μανώλης έχει τοποθετηθεί ένα μικρό εκκλησάκι προσφορά του Αλέκου Σακαδονικολάκη και του Νικόλαου Δρακάκη. Όποιος έχει δερματικά προβλήματα, όπως κουτσίκους, βάζει χύμα από το σημείο αυτό και εξαφανίζονται!

Ευχαριστώ πάρα πολύ τον πρόεδρο του Πολιτιστικού Συλλόγου Λάστρου, κύριο Στέλιο Σακκαδονικολάκη για το βιβλίο που μου έδωσε να διαβάσω «Του σκοτωμένου το μνήμα» και τον κύριο Αλέκο Σακκαδονικολάκη για τις μαντινιάδες που έχει γράψει:

«Ο Άγιος απού μιλώ τον λένε Αγιασμένο, το όνομά του στα χαρτιά δε βρίσκεται γραμμένο μα στο λαγκάδι βρίσκεται ποπάνω σσι τρεις δρόμους και όποιος τον επισκεφθεί λυτρώνεται απ' τσι πόνους»

Γιώργος Ζαχαράκης, Σφάκα, Α' τάξη

Τα Νησιά Γκαλαπάνγκος

Τον Φεβρουάριο πήγαμε σε μία εκδήλωση του Ορειβατικού Συλλόγου Αγίου Νικολάου, όπου ο Καλούστ Παραγκαμιάν*, που είναι βιολόγος, μας μίλησε για το ταξίδι του στα νησιά Γκαλαπάνγκος, τα είδη που υπάρχουν εκεί και για τη διαμονή του εκεί γενικότερα.

Τα νησιά βρίσκονται ακριβώς πάνω στον Ισημερινό, στον Ειρηνικό ωκεανό, δίπλα από την Αμερική κι ανήκουν στη χώρα του Εκουαδόρ (Ισημερινός). Είναι ηφαιστιογενής περιοχή, γιατί βρίσκονται κοντά στα άκρα της λιθοσφαιρικής πλάκας του Ειρηνικού ωκεανού. Εκεί υπάρχουν πολλά είδη ενδημικά (που ζουν μόνο εκεί), επειδή είναι πολύ μακριά από τον υπόλοιπο κόσμο. Διασώθηκαν εκεί, γιατί τα νησιά κατοικήθηκαν από ανθρώπους τώρα τελευταία. Μερικά από τα παράξενα είδη που έχουν γιγαντωθεί εκεί είναι το θαλάσσιο ιγκουάνα και η θαλάσσια χελώνα. Τα ζώα είναι προστατευόμενα, γι' αυτό κανείς δεν τα πειράζει κι έτσι δεν φοβούνται τους ανθρώπους και κυκλοφορούνε ανάμεσά τους χωρίς να εξαφανίζονται. Αυτό ήταν το πρώτο πράγμα που κάνει εντύπωση στον ξένο, λέει ο κύριος Παραγκαμιάν.

Για να πας σε αυτά τα νησιά, πρέπει να πληρώσεις πολλά λεφτά και μπορείς να μείνεις μόνο για λίγες μέρες, εκτός αν έχεις άδεια ή ...αν παντρευτείς έναν/μία ντόπιο/α! Είναι ακριβά, γιατί τα πάντα τα αγοράζουνε, ακόμα και το νερό και γιατί όπου κι αν πας πρέπει να έχεις συνοδό που τον πληρώνεις και για τη μεταφορά ανάμεσα στα νησιά και ως εκεί, αφού είναι στην άλλη άκρη του κόσμου! Ο Καλούστ ταξίδεψε ως εκεί από την Ουρουγουάη που είχε πάει σε μία σύνοδο ως μέλος της WWF Ελλάς.

Χριστίνα Μετζογιαννάκη-Γιοστ, Σφάκα, Α τάξη (κείμενο κι επεξεργασία του στον Η/Υ)

**Ο Καλούστ Παραγκαμιάν είναι βιολόγος, σπηλαιολόγος, μέλος της WWF Ελλάς, έχει πραγματοποιήσει έρευνες σε περισσότερα από 1.100 σπήλαια στην Ελλάδα και στο εξωτερικό, ανακαλύπτοντας πολλά νέα είδη σπηλαιοβίων ζώων. Στην περιοχή μας είναι γνωστός από τη συνεργασία του με το ΚΠΕ Ιεράπετρας. Πρόσφατα μαζί με το γιο του χαρτογράφησαν το φαράγγι του Χα (δείτε πινακίδα στη είσοδο του φαραγγιού πίσω από το Μοναστηράκι)*

Το 'σπιτικό' κυλικείο μας

Στο σχολείο μας μια φορά την εβδομάδα ή μπορεί και δύο (ανάλογα τα κέφια) τα παιδιά του Γυμνασίου μας και κυρίως η Α' τάξη φτιάχνει διάφορα ωραία σπιτικά φαγητά, όπως γλυκάκια, μπισκοτάκια και τα πουλά στους συμμαθητές της ή στους καθηγητές ανάλογα από 0,50-1€ το κομμάτι. Τα λεφτά που μαζεύουμε από αυτή την αγοραπωλησία τα δίνουμε στο ταμείο της τάξης μας, με σκοπό να τα δώσουμε στο σχολείο, για να τα μεταχειριστεί εκείνο αγοράζοντας χρήσιμα πράγματα για μας ή για διάφορες άλλες ανάγκες (εργασίες ή διαδρομές). Έχουμε μαζέψει ήδη γύρω στα 50 €.

Μάριος με 'γλυκάκια'

Ανδρονίκη και Κωνσταντίνα με την πίτσα

Τα παιδιά που έχουν φτιάξει κι έχουν φέρει μέχρι τώρα γλυκά και φαγητά είναι: ο Μάνος Πετράκης που έφτιαξε μια τάρτα σοκολάτα-μπανάνα (cheesecake), η Χριστίνα Μετζογιαννάκη που φτιάχνει κεκάκια (cupcakes), η Κωνσταντίνα Καψάλη και η Ανδρονίκη Μαστοράκη έφτιαξαν μια πίτσα και επίσης εγώ (Μάριος Κουρουπάκης) που φτιάχνω διάφορα γλυκάκια σε ποτηράκια.

Όλα έγιναν ανάρπαστα!

Από πού μας ήρθε η ιδέα; Από όταν πριν τα Χριστούγεννα ήρθε στο σχολείο η Σχολική Σύμβουλος, η κυρία Ελένη Πουλά και όλοι μαζεuthήκαμε στην αίθουσα της Α' και είπαμε τι μας αρέσει και τι δε μας αρέσει και τι άλλες δραστηριότητες θα θέλαμε να κάνουμε στο σχολείο μας. Έτσι για παράδειγμα αποφασίσαμε να κάνουμε ένα κηπούλι από λουλούδια και γενικά βότανα, για το οποίο θα σας πούμε μια άλλη φορά. Εκτός απ' αυτό εμείς στην Α' τάξη αποφασίσαμε να φτιάχνουμε διάφορα φαγητά και πρωινά, για να προσφέρουμε στους συμμαθητές μας, αφού το σχολείο μας δεν έχει κυλικείο και για να μην κατεβαίνουμε κάτω στα μπακάλικα και να τρώμε ανθυγειινά. Και βέβαια επειδή μας αρέσει πολύ η μαγειρική και η ζαχαροπλαστική.

Έτσι με αυτή την πρόθεση εμείς τα τρομερά παιδιά της Α' τάξης αποφασίσαμε να κάνουμε ένα είδος κυλικείου με χειροποίητες νοστιμιές!

Μάριος Κουρουπάκης, Μόχλος, Α' τάξη (κείμενο καιτρομερά γλυκάκια!)

Στο αθλητικό τμήμα της ενόργανης

Αρκετά κορίτσια από την περιοχή συμμετέχουν στη σχολή ρυθμικής κι ενόργανης γυμναστικής της Ρίτσας Καναβάκη στη Σητεία. Δυο απ' αυτά, η Κωνσταντίνα Καψάλη και η Κατερίνα Φραγκίδη, μας μιλάνε για την εμπειρία τους:

Εγώ κάνω ενόργανη στη Σητεία εδώ και τέσσερα χρόνια και μέσα σε αυτό το διάστημα ανέπτυξα πολύ τη σχέση μου με την ομάδα, αλλά και βελτίωσα τη θέση μου στους αγώνες. Όταν πήγα την πρώτη φορά στην ενόργανη σκεφτόμουν: «Τω, πω, αυτή η κυρία είναι φωνακλού, μου σπάει τα νεύρα και μας βάζει συνέχεια δύσκολες ασκήσεις. Θέλω να ξεγραφτώ!». Μόλις είχαμε τελειώσει το μάθημα και είπα αυτά τα λόγια στη μαμά μου. Αλλά αυτή μου είπε πως ήταν ακόμα η πρώτη μέρα, θα περάσω πολλά ακόμα και με συμβούλεψε να κάνω υπομονή και να μην ξεγραφτώ από την αρχή κι έτσι έκανα.

Στον ενάμισι χρόνο επάνω ήμουν στο 'μικρό' τμήμα, αλλά μετά που έπρεπε να πάω στους αγώνες, μπήκα στο 'αγωνιστικό'. Την πρώτη φορά που κατέβαινα σε αγώνες πήγαινα στην Πέμπτη Δημοτικού και δεν είχα καθόλου άγχος, γιατί έλεγα «Τώρα ας κάνω ό,τι κάνω και μετά θα δούμε». Προφανώς και πήγα λίγο χάλια, γιατί βγήκα 37^η, αλλά πήρα το βράβιωμα του πυρός. Έτσι στις 28 Μαρτίου του 2015 κατάφερα να βελτιώσω πάρα πολύ τη θέση μου και βγήκα 2^η στο διπλό μίνι τραμπολίνο σε όλη την Κρήτη!

Μέσα σε αυτά τα τέσσερα χρόνια γνώρισα πολλές φίλες, αλλά και φίλους στην ομάδα και γίναμε όλοι μια πάρα πολύ καλή παρέα. Είναι ωραίο συναίσθημα να νιώθεις ότι ανήκεις κάπου, σε μια ομάδα! Το ότι έχεις μια κυρία που μπορεί να είναι φωνακλού, αλλά το κάνει επειδή θέλει το καλό σου κι επειδή σε αγαπάει και σου βάζει δύσκολες ασκήσεις, για να προσπαθήσεις και να γίνεις καλύτερος. Πολλά παιδιά δεν θέλουν να κάνουν μια άσκηση και λένε πως δε μπορούν, αλλά αυτή λέει «Δεν υπάρχει το δε μπορώ, υπάρχει το δε θέλω, δηλαδή αν δεν ρισκάρουμε μερικά πράγματα σαν ομάδα, τότε ποιοι είμαστε;». Η κυρία Ρίτσα δε θέλει να είμαστε τελείως άψογοι, απλά θέλει να δει λίγο την προσπάθειά μας και γι' αυτό την εκτιμώ, γιατί βγάζει από μας τον καλύτερο εαυτό μας.

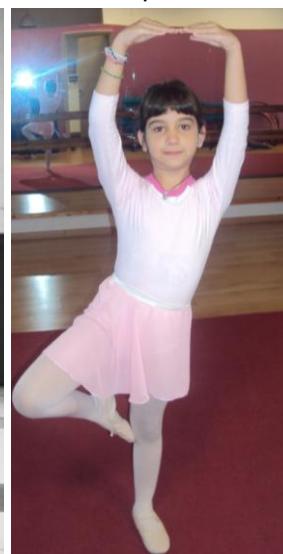
Κων/να Καψάλη, Τουρλωτή, Α' τάξη (κείμενο κι επεξεργασία του στον Η/Υ)

ΓΕΙΑ ΣΑΣ! ΜΕ ΛΕΝΕ ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΦΡΑΓΚΙΔΗ ΕΙΜΑΙ 8 ΧΡΟΝΩΝ, ΜΕΝΩ ΣΤΗΝ ΤΟΥΡΛΩΤΗ ΚΑΙ ΠΑΩ Β' ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΤΗ ΣΦΑΚΑ. ΠΑΩ ΣΤΗΝ ΕΝΟΡΓΑΝΗ ΣΤΗ ΣΧΟΛΗ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΡΙΤΣΑΣ ΣΤΗΝ ΣΗΤΕΙΑ. ΕΚΕΙ ΜΑΘΑΙΝΩ ΡΟΔΑ, ΚΑΤΑΚΟΡΥΦΟ ΚΑΙ ΓΕΦΥΡΑ ΜΕ ΕΝΑ ΧΕΡΙ ΚΑΙ ΕΝΑ ΠΟΔΙ. ΜΟΥ ΑΡΕΣΕΙ ΠΟΛΥ ΚΑΙ ΘΑ ΗΘΕΛΑ ΝΑ ΣΥΝΕΧΙΣΩ.

ΦΙΛΙΑ
ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΦΡΑΓΚΙΔΗ

Κωνσταντίνα Καψάλη

Κατερίνα Φραγκίδη

Φτιάχνοντας ένα αυτοσχέδιο αργαλειό

Τα παλιά τα χρόνια η τεχνολογία ήταν περιορισμένη, γι' αυτό και ό,τι έφτιαχναν ήταν απλό στην κατασκευή του και με απλά υλικά φτιαγμένο. Έτσι ο αρχαίος αργαλειός ήταν όρθιος και πιο απλός από τον σημερινό.

Για να κάνω μια εργασία στο μάθημα της Οδύσσειας και βλέποντας μια απεικόνιση του σε ένα αγγείο, αποφάσισα να φτιάξω ένα παρόμοιο, μικρότερο σε μέγεθος αργαλειό. Για να τον φτιάξετε κι εσείς, χρειάζεστε τέσσερα ίσια ξύλα του ίδιου μεγέθους, που τα ενώνουμε μεταξύ τους σε σχήμα παραλληλόγραμμο. Επίσης χρειαζόμαστε καρφιά, τα οποία τα καρφώνουμε στο πάνω και το κάτω ξύλο σε ίσες αποστάσεις και κοντά μεταξύ τους. Στη συνέχεια περνάμε το νήμα που

τοποθετούμε τεντωμένο κατά μήκος στερεωμένο στα απέναντι (πάνω και κάτω) καρφιά, πάνω στο οποίο γίνεται η ύφανση. Αυτό το νήμα το στερεώνουμε σε ένα καλαμάκι και το περνάμε μέσα-έξω από κάθε κάθετο νήμα και στην επόμενη σειρά αντίστροφα, για να πλέξουμε τα χαλάκια μας.

Ρώτησα ακόμα κι έμαθα για τον αργαλειό ότι ήταν το πιο πολύτιμο εργαλείο για κάθε νοικοκυρά. Κάθε αγροτική οικογένεια κάλυπτε τις ανάγκες της σε είδη ρουχισμού και σε κλινοσκεπάσματα με τον δικό της αργαλειό. Το στήσιμο του αργαλειού ήταν δύσκολο, γιατί έπρεπε να είναι σταθερός, για να μην κουνιέται με τα τραντάγματα, που έκανε η νοικοκυρά. Ο αργαλειός φτιαχνόταν από τέσσερα ίσα και βαριά όρθια ξύλα που συνδέονταν και με άλλα ξύλα οριζόντια και είχε και διάφορα εξαρτήματα, όπως το 'αντί', που είχε το νήμα, την υφάντρα, τον γκάρδια, τα μυτάρια, τα χτένια, τη σαΐτα, ένα εργαλείο σε σχήμα ρόμβου με κοιλιά στη μέση, για να μπαίνουν τα μασούρια, που ήταν μικρά σωληνάκια, που πάνω τους τυλιγόταν το υφάδι. Κύριες πρώτες ύλες νήματος ήταν το βαμβάκι, το λινάρι, το μαλλί και το μετάξι. Ο αργαλειός -δουλειά της γυναίκας- κυριάρχησε στο ελληνικό νοικοκυριό για πάνω από τρεις χιλιετίες.

Ο περίφημος αργαλειός της Πηνελόπης

Ο τρόπος πλέξης των νημάτων στον αργαλειό

Γυναίκες στον αργαλειό

Γιάννης Λαμπράκης, Μόχλος, Α' τάξη (εργασία, κείμενο, έρευνα)

*στη φωτογραφία ο Γιάννης με τον αυτοσχέδιο αργαλειό του

Η θεία Άννα ταξιδεύει

Η θεία μου, Άννα Αθανασάκη, που μένει στην Ιεράπετρα, είχε πάει για ένα μήνα διακοπές στην Αμερική, για να δει την κόρη της, τη Ρίτσα, που σπουδάζει –κάνει το διδακτορικό της- στο Πανεπιστήμιο της Αριζόνας στο τμήμα Χημείας, αφού τελείωσε το Χημικό Ηρακλείου. Η κόρη της είναι τρία χρόνια εκεί και μιλούσαν μέσω Skype, ώσπου αποφάσισαν οι γονείς της να πάνε να τη δούνε. Η Ρίτσα διάλεξε να πάει Αμερική, γιατί εδώ δεν υπάρχει δουλειά σχετική με τις σπουδές της.

Εκτός από το Φοίνιξ, την πρωτεύουσα της Αριζόνα πήγαν και σε άλλες πόλεις, όπως το Los Angeles (Λ.Α.) που δεν τους άρεσε και πολύ και στο Hollywood όπου επισκέφτηκαν τα Studio Universal, όπου άμα θέλεις να δεις γυρίσματα από ταινίες πρέπει να πληρώσεις 150 \$! Επίσης πήγαν και στη λεωφόρο με τα αστέρια του Hollywood, όπου φωτογραφήθηκαν με το αστέρι της ηθοποιού, Κατίνας Παξινού (μόνο αυτή και η Μαρία Κάλλας από την Ελλάδα έχουν αστέρι εκεί) και έξω από το μουσείο με τα κέρνα ομοιώματα των σταρ. Τέλος στο Hollywood μας είπε ότι όλα ήταν πολύ ακριβά.

Αριστερά: με το κέρινο άγαλμα της Μαίριλιν Μονρόε, **Κέντρο:** με τη Ρίτσα στην έρημο της Αριζόνα, **Δεξιά:** στο αστέρι της Κατίνας Παξινού

Οι εντυπώσεις της από την Αμερική γενικά ήταν ότι: οι δρόμοι ήταν όλο ευθεία (γιατί είναι έρημος και ισιάδα), η βενζίνη ήταν πολύ φθηνή, αλλά τα λαχανικά και φρούτα πολύ ακριβά (π.χ. μία πιπεριά κόστιζε 75 λεπτά ή μια μελιτζάνα 90!). Οι μισθοί ήταν υψηλοί, αλλά και τα ενοίκια επίσης. Υπάρχουν αυστηροί κανόνες για την τήρηση της καθαριότητας, καθώς και για το κάπνισμα. Οι άνθρωποι είναι πολύ φιλικό και υπάρχουν πολλές εθνικότητες (Κινέζοι, Μεξικάνοι, Ινδιάνοι κ.α.).

Επίσης κάτι που μας είπε ήταν ότι της έκανε φοβερή εντύπωση που οι περισσότεροι κάτοικοι είναι πάρα πολύ χοντροί, ίσως γιατί τα λαχανικά είναι πολύ ακριβά και προτιμάνε τα fast food, που υπάρχουν παντού και είναι πάμφθυνα, γι' αυτό και δε μαγειρεύουνε στο σπίτι.

Τέλος μας είπε να γράψουμε να μη φοβούνται τα νέα παιδιά να πάνε στο εξωτερικό, όπου υπάρχουν καλύτερες ευκαιρίες και περισσότερη αξιοκρατία και στους γονείς λέει «Να μη θέλουμε να έχουμε τα παιδιά μας μόνιμα δίπλα μας και μαμμόθρεφτα, αλλά να τα μάθουμε να παίρνουν τη ζωή στα χέρια τους»

Χριστίνα Μετσογιαννάκη-Γιοστ, Σφάκα, Α' τάξη (κείμενο κι επεξεργασία του στον Η/Υ)

Τα παιδιά της Α' τάξης μιλούν «Περί ομορφιάς»

Στεφανία Ιορδάνοβα, Τουρλωτή: Η ομορφιά είναι πολύ σημαντική, επειδή εμπυχώνει τον άνθρωπο και συμπληρώνει την προσωπικότητά του, αλλά είναι και σημαντικό να φαινόμαστε σε μας τους ίδιους όμορφοι. Έτσι πολλοί κάνουν μπότοξ στο πρόσωπο και σ' άλλα μέρη του σώματος. Μερικοί νέοι κάνουν τα τελευταία χρόνια και piercing. Τα τατουάζ εκτός του ότι σε ομορφαίνουν σε δείχνουν και πιο 'γαμάτο' άτομο. Έχει όμως και την κακή του πλευρά, αφού μπορεί να προκαλέσει και καρκίνο. Κι εμείς χωρίς να σκεφτόμαστε τι θα γίνει πάμε σαν τους βλάκες και χαλάμε το σώμα μας και την προσωπικότητα που μας έχει δώσει ο Θεός και οι γονείς μας. Κανονικά δεν θα 'πρεπε να κάνουμε τέτοια πράγματα και να βλάπτουμε την υγεία μας. Ο σκοπός των ανθρώπων που πάνε για να κάνουν την εικόνα τους πιο όμορφη είναι να προσπαθούν να φαίνονται το τέλειο άτομο. Όμως κανονικά δεν θα 'πρεπε να ανησυχούμε τόσο πολύ για την εξωτερική ομορφιά, επειδή δεν είναι τα πάντα. Το καλύτερο είναι να μην αλλάζουμε τίποτα και να είμαστε ο εαυτός μας, όπως δημιουργήθηκε κι όπως είναι η προσωπικότητά μας.

Χριστίνα Μετζογιαννάκη-Γιοστ, Σφάκα: Η ομορφιά από παλιότερα μέχρι τώρα είναι κάτι που αρέσει στους περισσότερους. Παλιότερα στα αρχαία χρόνια η ομορφιά μετρούσε πάρα πολύ και σχεδόν όλοι γυμναζόταν, για να αποκτήσουν ωραίο σώμα. Η ασχήμια ήταν ντροπή, γι' αυτό και οι ηλικιωμένοι φορούσαν μακριά ρούχα. Αργότερα εκεί περίπου στην εποχή των παππούδων μας η ομορφιά δε μετρούσε καθόλου, ούτε και ο εσωτερικός κόσμος. Το μόνο που μετρούσε ήταν τα λεφτά, δηλαδή το πόσο πλούσιος είναι κάποιος άνθρωπος.

Σήμερα δίνουμε μεγάλη σημασία στην εξωτερική εμφάνιση με διάφορους τρόπους, όπως στις διαφημίσεις, που βάζουνε μόνο ωραίους και λεπτούς, γιατί αν βάζανε χοντρούς και άσχημους, κανένας δεν θα αγόραζε το προϊόν, το οποίο διαφημίζουνε. Άλλο παράδειγμα είναι οι σχεδιαστές μόδας που ότι ρούχο κι αν σχεδιάσουνε, τα μοντέλα που το φοράνε είναι πάντα λεπτά και όμορφα.

Κατά τη γνώμη μου δε μετράει μόνο η ομορφιά, αλλά και ο εσωτερικός κόσμος. Γιατί τι νόημα έχει να είσαι όμορφος και λεπτός, αν έχεις μυαλό κουκούτσι ή αν είσαι παλιοχαρακτήρας; Και να αναφέρω για το τέλος και μια ηθοποιό από τις παλιές ελληνικές ταινίες, τη Γεωργία Βασιλειάδου, η οποία ήταν άσχημη, αλλά αυτό δεν την εμπόδισε να κάνει καριέρα.

Κων/να Καψάλη, Τουρλωτή: Η ομορφιά μετράει πάρα πολύ την σήμερον ημέρα για τους περισσότερους ανθρώπους. Πολλά άτομα κάνουν ας πούμε δύο ώρες να φτιάξουν το μαλλί, να βαφτούν οι γυναίκες, να διαλέξουν συνολάκι για τη μέρα τους, να το προβάρουν πάνω τους κ.τ.λ. Όλοι μας πάλι προσπαθούμε να φοράμε φερμάτα ρούχα, που κάνουν πολλά λεφτά, μόνο και μόνο, για να φαινόμαστε κουλ, ενώ κάποιοι άλλοι και γυναίκες και άντρες καταφεύγουν ακόμα και σε πλαστικές επεμβάσεις. Δυστυχώς θέλουν να δείχνουν πανέμορφοι -δηλαδή και ποιος δε θέλει;- , αλλά πρέπει και να κοιτάμε να είμαστε ευγενικοί άνθρωποι με καλή καρδιά. Μετράει η εξωτερική εμφάνιση, αλλά και ο εσωτερικός μας κόσμος. Ας τα κάνουμε όλα αυτά, αλλά ας προσπαθήσουμε να βελτιώσουμε και τον χαρακτήρα μας ταυτόχρονα.

Μάνος Πετράκης, Μόχλος: Για τους αρχαίους Έλληνες η εξωτερική ομορφιά ήταν σαν τιμή δοσμένη απ' τους θεούς. Έλεγαν «Νους υγιής εν σώματι υγιεί». Σπάνια ήταν υπέρβαροι και αγύμναστοι, γιατί τους ένοιαζε η ομορφιά. Δεν ντρεπόντουσαν να δείξουν το σώμα τους, γιατί όλοι τους ήταν γυμνασμένοι. Έφτιαχναν αγάλματα όμορφα ψηλά και γεροδεμένα, ενώ όταν ήθελαν να απεικονίσουν ένα γέροντα πάντα τον απεικόνιζαν με ρούχα και όχι γυμνό σαν τους νέους, γιατί οι μεγάλοι άνθρωποι δεν έχουν καλό σώμα και επιδερμίδα. Και στις μέρες μας η ομορφιά παίζει ρόλο, αν και υπάρχουν αρκετοί που δεν της δίνουν σημασία. Κάποιοι άλλοι νομίζουν όμως ότι μπορούν να καλυτερεύσουν τον εαυτό τους με φάρμακα, εγχειρίσεις, κρέμες κ.τ.λ. Πολλά απ' αυτά με την υπερβολική χρήση τους μπορούν να προκαλέσουν και δυσάρεστες συνέπειες. Η άποψή μου είναι ότι αν προσπαθήσεις, μπορείς να τα καταφέρεις χωρίς φαρμακευτικές ουσίες. Με λίγη γυμναστική και υγιεινή διατροφή, μπορείς να γίνεις καλύτερος!

Ανδρονίκη Μαστοράκη, Μόχλος: Πολλοί άνθρωποι κοροϊδεύουν άλλους για την ασχήμια ή το σώμα τους κι αυτό είναι πολύ ρατσιστικό! Κοροϊδευτικά και ρατσιστικά σχόλια αντιμετωπίζουν πολύ συχνά οι χοντροί ή οι χοντρές, όταν τους συναντάνε στη βόλτα τους κάποιες παρέες. Αυτού θέλουνε να γελάνε και να κάνουν χάζι, όμως δε σκέφτονται πως νιώθει ο άλλος που τον κοροϊδεύουν. Η δικιά μου γνώμη είναι να κοιτάζει ο καθένας τον εαυτό του και να μη λέει τίποτα για τους άλλους.

Γιάννης Λαμπράκης, Μόχλος: Εγώ νομίζω ότι πρέπει να αγαπάμε και να κάνουμε παρέα τους χοντρούς ανθρώπους, γιατί νιώθουν μοναξιά. Κάποιοι απ' αυτούς δεν ήθελαν να παχύνουν, αλλά πάχυναν από καμιά αρρώστια ή επειδή τους αρέσει πάρα πολύ το φαί. Φαντάζεστε εσείς που τους κοροϊδεύετε να ήσασταν στη θέση όλων αυτών των ανθρώπων; Τώρα ξέρετε πως νιώθουν όλοι αυτοί οι άνθρωποι!

Στο τεύχος αυτό εργάστηκαν εκτός απ' τα παιδιά:

Επιμέλεια κειμένων Γυμνασίου - Σελιδοποίηση: Μαρία Μετζογιαννάκη, φιλόλογος.

Υπεύθυνη μαθητικών κοινοτήτων : Γ' τάξη Γυμνασίου Τουρλωτής

Ενημέρωση ιστοσελίδας : Σάββας Καλένης Σχέδιο τίτλου : Σολιδάκης Βασίλης